Val Antim – Ceai de Ceylon

1. Camera oglinzilor

Când am acceptat să particip la experimentul Cubul alb, n-o făcusem nici din prietenie, nici din convingere, iar acum, chiar dacă mi s-ar mai ivi ocazia, tot nu i-aş putea mărturisi lui Yryss că întâmplarea le aranjase pe toate, că doar cu o săptămână înainte fusese aniversarea mea, că printre cadouri se afla un cub Rubick, iar feţele lui frumos colorate, după ce le-am amestecat, n-am mai fost în stare să le reconstitui. El n-avea de unde să ştie că eram deja implicat într-un cub, chiar dacă era altul…

Ceea ce m-a convins în explicaţia lui fusese tocmai simetria pe care eu o spărsesem şi n-o mai regăseam. Îmi amintesc perfect cuvintele cu care-şi începuse peroraţia:

„Chiar dacă eşti un locuitor al Exteriorului, forma unui cub îţi este, desigur, familiară. O ştiu până şi nevăzătorii, ca pe o noţiune imaginată din instinct, apoi pipăită din necesitate, iar în cele din urmă abandonată pentru o alta: sfera.

Ea este perfecţiunea lor, a noastră rămâne cubul.

Având, deci, codificată reprezentarea lui, oricând ai putea reconstitui forma multiplicând un unghi şi o suprafaţă: descoperi astfel simetria şi echilibrul, realizezi proporţia prin coordonare, stăpâneşti contradicţia. Străbaţi cu melancolie drumul utopic al filosofiilor care decretează conceptul de egalitate”.

Era întocmai ceea ce căutam.

Când experimentul s-a terminat, i-am putut spune ceea ce descoperisem:

— Conceptele la care te refereai tu, când mi l-ai descris, erau perfecte din afară. N-ai pomenit însă nimic despre regăsirea de sine în echilibrul presupus, despre armonia presupusă, la rândul ei, în proporţii, sau despre posibila unicitate dobândită prin stăpânirea contradicţiei. Te întreb ca prieten, Yryss, te-ai gândit măcar un moment şi la raportul uman sau numai la variabilele teoretice?

— Mă mir că nici acum, după ce ai parcurs experimentul, tot nu poţi înţelege că scopul lui fusese tocmai stabilirea cu exactitate a raportului: uman, deci imperfect, cu însăşi perfecţiunea, chiar dacă era creată artificial.

— Ar trebui să mă bucur. Asta însă nu clarifică experienţa mea.

Era un parametru care, ca explorator uman, îl aveam – cel mai important parametru, de altfel –, dar de care nu m-am mai putut servi în Interior până nu a apărut... fisura. Presupun că tu îl eliminaseşi tocmai prin concepţia perfecţiunii. Unde e, atunci, elementul uman în sine, nu neapărat ca sens în cadrul experimentului?

— Ai uitat să specifici tocmai parametrul, interveni el.

— E simplu: opţiunea.

Ultimul meu cuvânt a lăsat loc tăcerii.

— Ca să mă fac mai bine înţeles – am încercat să îl ajut – sunt nevoit să revin în timp, la episodul Alissyia. Îţi aminteşti că venise cu noi pe Pământurile Roşii, în căutare de vulgi. Fusesem la un pas de a vedea ce poate fi dincolo de moarte, dar, dintre noi, trei ea a fost singura care-a avut curajul – sau interesul? – să intre în „camera oglinzilor”. Poate pentru că ne iubea pe amândoi?

Îţi aduci aminte ce ne-a mărturisit, după ce vulgii imberbi au adus-o dintr-o altă parte, în locul unde rămăsesem să o aşteptăm?

„Din momentul în care m-am văzut multiplicată, uluirea m-a urmărit în fiecare gest pe care-l făceam. Ştiam că sunt, deodată, peste tot în spaţiul acela, chiar dacă nu mă puteam vedea decât într-un singur loc o dată. Nu-mi rămânea altceva decât să mă caut pe mine însămi în sutele de mii de imagini, care erau tot atâtea sute de mii de Alissyii. Nu erau frânturi de caracter din personalitatea mea, eram de fiecare dată eu, dar alta, cea pe care puteam s-o reproduc mental prin simpla rearanjare a celor neştiute din mine!”

„Poate trecuse în alt spaţiu, paralel. Sau în mai multe...”, am gândit atunci. Apoi, nemaiştiind pe care dintre Alissyii am scos-o din camera oglinzilor, am încetat s-o mai iubim, din teamă de-a nu face dragoste cu propria-i negaţie.

— Doar tu ai încetat s-o mai iubeşti! mi-a replicat Yryss.

2. Experimentul Cubul Alb (raport)

Acum vei înţelege mai bine de ce cubul dinăuntrul căruia am evadat este veşnic alb. (În treacăt fie spus, eu, aşa cum mă cunoşti, nu m-am putut împiedica să nu trişez – când am început explorarea –, deci am adus cu mine o cutie cu cretă colorată...). Acolo dimensiunea a patra nu există fizic, ea rămâne doar în gândurile tale, ca o amintire. Şi, te asigur, oricine o va căuta încontinuu.

Ceea ce nu pot să-ţi explic este cum se pătrunde în acel spaţiu alb al formulelor tale. Doar un lucru ştiut: metoda nu poate fi decât

individuală, iar ea se află în inconştientul fiecărui subiect...

Când ajungi, sentimentul de izolare te copleşeşte pentru că tu însuţi nu mai ai nicio posibilitate de comunicare. Există doi – să le spunem – perceptori, care-ţi asigură supravieţuirea ţinând regulat legătura cu Exteriorul. Ai mei erau căprui şi înfundaţi în orbite după repetatele treceri prin cele patru anotimpuri din afara Cubului. Al cincilea anotimp este înăuntru, conceput – presupun – special pentru acest experiment.

Fără nume. Fără An Nou.

Cutia cu cretă colorată (dacă o ai) poate fi în oricare dintre cele opt colţuri, în niciun caz pe laturi, pentru că acolo e spaţiul alb.

L-am numit „spaţiul evadărilor”, deşi – precum vei vedea – încercările mele eşuau continuu. Te pot asigura că am făcut-o de nenumărate ori, numai că întotdeauna când desenam o uşă pe una dintre suprafeţe, cei doi perceptori interveneau prompt, ştergând-o cu buretele.

În spaţiul acesta tridimensional n-ai cum să le înşeli vigilenţa, pentru că, nefiind nici zi, nici noapte, pleoapele nu se închid. Rămâi neputincios până uiţi. Apoi desenezi o altă uşă pe care ei o şterg, păstrând interiorul Cubului la albul standard destinat supravieţuirii. Oricum, ideea de-a găsi o breşă în perfecţiunea acestei gândiri va rămâne singurul sens al existenţei oricui. Şi va avea tendinţa să se materializeze. A mea s-a concretizat în Arici, unul aidoma celor din Exterior, doar că era creaţia gândului meu. Nu însă şi opţiunea, precum îţi poţi da seama... Parametrul acesta îmi lipsea, Yryss!

Dacă vei încerca să speculezi posibilitatea unor interferenţe în cadrul experimentului, te pot asigura că greşeşti. Legătura cu Exteriorul o ţineau doar Stalin şi Orm – cei doi perceptori – printr-un procedeu asemănător metabolismului. Ei erau cei care procurau hrana. E adevărat că, orientându-mă după fructele de la desert, puteam şti cu exactitate ce anotimp era în afara Cubului. Nesemnificativ, totuşi. Preocuparea mea primordială era să pot desena uşa. Să ajung s-o desenez în întregime, pentru a o putea deschide!

În al cincilea anotimp, noţiunea de mişcare, de înşiruire a evenimentelor, devine, practic, metaforică. E ca o moarte continuă, dar conştientă, şi tocmai această stare de conştienţă poate ordona gândurile şi evenimentele produse concomitent.

Au început, deci, dispariţiile Ariciului din spaţiul Cubului Alb,

devenind tot mai dese şi îndelungate, până ce nu s-a mai întors. La început, am presupus că ducea o viaţă dublă sau chiar paralelă şi, prin urmare, m-am concentrat să descopăr această altă lume a lui în care evada şi în care rămăsese.

După multe încercări, am ajuns s-o intuiesc, chiar să pot înţelege viaţa lui de dincolo, dar n-am putut să mă transfer în ea, pentru că eu nu eram o creaţie mentală, ca el. Faptul cel mai ciudat este că şi locul retragerii lui forma tot un spaţiu închis, dar mai puţin perfect, un poliedru. Evident, ALB.

Am început să comunic printr-un sistem introspectiv cu Ariciul, imaginile captate de ochii lui mici şi ageri formându-se pe retina mea şi parcurgând astfel toate cotloanele celuilalt spaţiu fără să fi intrat vreodată în el. L-am denumit, simplu, „camera albă”, pe motiv că n-am aflat cui îi aparţinea.

Aproape că uitasem de practica desenului şi poate că tocmai prin şiretlicul acesta involuntar am redus vigilenţa perceptorilor. Când mi-am dat seama, am imaginat combinarea celor două activităţi. Prin comunicare, degajam suficientă energie negativă perturbantă (mai ales pentru Stalin, care devenea saşiu), aşa că puteam să-mi creez răgazul necesar pentru a termina uşa obsesiilor mele.

Începusem. Concentrarea mea tindea să atingă paroxismul, când a apărut din nou Ariciul. L-am simţit. Nu era ca de obicei. Apăruse ca un spectru al propriului său contur, altfel zis, o imagine a mediului bioelectric proximal, cum ai numi-o tu. Prostii! Era fantoma lui, doar că nu-mi dădusem eu seama. Îi observasem, în schimb, ostilitatea, iar comunicarea s-a întrerupt din momentul când tocmai mă pregăteam să desenez o clanţă pe uşa deja terminată.

Instinctiv, am aruncat creta din mână ca să alerg după el. Din colţ în colţ, pe o traiectorie lineară ce urmărea îmbinarea feţelor Cubului. Simţeam că trebuie să-l prind, să-l am, să-l păstrez cu orice preţ!

Eram deja asudat când am reuşit să-l strâng în palme. Mi-am tras răsuflarea într-o stare de beatitudine ce nu poate fi înţeleasă din Exterior. Apoi am desfăcut palmele cu grijă. Îmi amintesc – păstrând încă senzaţia în timpane – că auzeam scârţâitul strident al unei uşi. De mai multe ori, deschizându-se şi închizându-se la loc. M-am uitat de jur-împrejur: totul era imaculat şi static, vedeam conturul uşii fără clanţă şi undeva, într-un colţ, bucăţile de cretă îngrămădite. Iar

palmele mele, goale!

Sângerau însă, pline de ţepi negri şi lucioşi.

Mă dureau îngrozitor. N-am fost în stare nici măcar să prind între degete creta aceea argintie pentru a desena clanţa, am pus doar mâna dreaptă pe locul unde ar fi trebuit să fie şi am apăsat. Am izbit-o cu umărul. Auzeam acelaşi sunet strident, de balamale neunse…

Apoi negura.

Când mi-am revenit, Stalin şi Orm asudau din greu încercând să redea Cubului albul imaculat dintotdeauna. Creta era absorbită instantaneu şi complet de bureţii lor profesionali. Numai urma mâinii mele însângerate se încăpăţâna să rămână la nouăzeci de centimetri de la îmbinarea a doua faţete.

Ei bine, pata aceea de sânge n-a putut fi ştearsă nici cu secreţiile lor lacrimogene, nici cu substanţe chimice corozive. Acestea însă au străpuns materialul din care era confecţionat Cubul, lăsând să pătrundă cele patru anotimpuri din Exterior. Şi timpul.

Acesta este raportul detaliat al experimentului tău, sau povestea evadării mele şi sfârşitul lui prematur.

Cum însă anotimpurile se găsesc acum în ambele spaţii, îmi va trebui un timp ca să stabilesc exact unde mă aflu EU. Sunt sigur că nici tu nu ştii. Concluzii:

— Precum vezi, de-acum încolo va trebui să incluzi în formula ta şi cea de-a patra dimensiune şi să găseşti o necunoscută pentru pata roşie de sânge care, între timp, a devenit neagră. Ea a făcut ca una dintre laturi să nu mai fie identică cu celelalte, iar simetria şi echilibrul să dispară. De aceea îţi propun un cub de latură ZERO, unde să poţi fi simultan şi înăuntru şi în afară, evitând contradicţia şi, astfel, accesul fantomelor din oricare altă Lume Paralelă.

Nu conta însă pe mine, eu mă retrag. În această călătorie vei pleca singur!

— Te retragi? Unde?

— Ca de obicei, în căutare de vulgi, pe Pământurile Roşii.

Nu i-am spus nici atunci că voi lua cu mine cadoul acela, devenit imperfect în mâinile mele, şi care tot prin ele trebuia să-şi regăsească laturile, fiecare de aceeaşi culoare.

3. Chipul şi oglinda

Yryss era pregătit. Ştia cum va fi momentul plecării şi cum va fi el în acel moment. Intrase cu amândouă imaginile suprapuse în

pântecele inform al corpului străin care trebuia să-l transporte din viaţă înspre altceva. „Se va schimba doar sensul”, gândi, „… şi dacă nu?” Dacă va merge într-o cu totul altă direcţie? Ceea ce trebuia să i se întâmple acum nu se putea numi nici măcar experiment, ca în cazul cubului alb, unde avusese un cobai la îndemână. Acum el însuşi era cel care urma să treacă prin moarte, cu condiţia să nu rămână în ea. Tot un fel de cub cu latură zero, dar în zona neutră dintre a fi sau a nu fi. Clipa obligatorie pentru a regăsi, pură, singurătatea nomadului din spaţiul fără timp, liniştea celui neurmărit, a celui ce se poate afla din nou acolo unde nu mai este niciuna dintre lumi, în afară de a lui. Nu ştia dacă sufletul său era cel care voia să plece urmând un curs normal al vieţii sau dacă doar executa o altă comandă, a unui alt Experimentator.

Instrumentele lui de lucru se reduceau la ceea ce putea găsi în el, deci doar la amintirile imponderabile strânse din ce-ar mai fi în stare să fure şi să ascundă în spatele frunţii în timpul măsurat care îi rămânea. Le va lua una câte una şi le va împacheta în foiţe de magneziu colorat, ca să le poată regăsi doar deschizând ochii, după ce, în întunericul trecerii, ar fi intuit culoarea ordonată de gândurile lui.

— Deci ai plecat, transmite Automatul pe frecvenţa undelor alfa, în timp ce el plănuieşte.

„Ai plecat, Yryss?…”, răsună ecoul în pântecele inform al corpului străin.

— Nu, încă nu! mai sunt 13 femto-secunde. Am tot timpul să caut şi să culeg. Am tot timpul să iau!

Prima imagine e camera îngustă şi albă, cu podelele roase de şoarecii care sunt tot albi. Apar când el începe să meargă ajutându-se cu mâinile, plimbându-le pe blana lor moale, ridicându-se după fiecare atingere. Simte cu palma peretele, se caţără, se înalţă şi ajunge să cuprindă cu privirile întreaga podea. Se uită la puzderia de şoareci şi se miră cum de-au putut să încapă atâţia în spaţiul acela strâmt, îngrădit, incomod, dar numai al lui.

Nu-i vrea, îi alungă, ştiind că, dacă ei n-ar mai fi, ar putea crede că învăţase singur să meargă… Tălpile lui goale păşesc şi simt asperităţile urmelor de dinţi în podea. „Unde s-au dus, şoarecii albi?” Îi caută peste tot în camera îngustă şi nu-i vede. Nu-i poate vedea, cu ochii lui de copil, cum se caţără pe suflet…

Foiţa de magneziu e cărămizie. S-o ia?

— DA! transmite Automatul.

„11 femto-secunde” răsună ecoul în gândurile lui.

— Mă voi duce, fii liniştit, mă voi duce…

Yryss repetă, vocea lui nu are ecou. Culoarea cărămizie nu e un zid. Acum ştie şi o dă la o parte. Doar mai demult – în timpul exact al amintirii – crezuse că albul camerei era cel care îl împiedica să evadeze în spaţiul din afară. Atunci a început să conceapă fiinţe asemănătoare lui şi a sfârşit prin a se identifica cu ele. Apoi a imaginat oglinda şi i-a cunoscut pe aceşti ceilalţi, care de fapt nu erau acolo, în cameră, cu el. „Asta e lumea?” se întrebase. Nu se afla încă pe Pământurile Roşii, deci camera lui nu putea fi camera oglinzilor Alissyiei… Le-a multiplicat şi a tapiţat cu ele pereţii, pentru a se regăsi pe sine în dimineţile când se trezea din somnul în care fuseseră cu toţii împreună, la un loc cu peştii, cu valurile, cu păsările… Somnul îi arăta o altă lume, cea pe care el nu putea s-o închipuie, dar care rămânea să dăinuie tot în sufletul lui.

Griul-argintiu al foiţei de magneziu are culoarea şi reflexele solzilor de peşte.

— Deci ai plecat, transmite Automatul.

„9 femto-secunde…” răsună ecoul.

Liniştea se transformă în sunet de paşi. Recunoaşte tălpile goale ale micuţei Nan Tip afundându-se în pământul afinat al plantaţiei cu arbuşti de ceai. Din frunzele lor, fără să-i spună măcar o vorbă, îi preparase atunci lichidul de culoarea scoarţei de pin, atât de limpede, încât şi-a văzut chipul în el. Era cel al unui bărbat cu barba nerasă de două zile, cu expresia feţei stâncoasă, cu priviri hotărâte şi clare, imaginea bărbatului de reclamă scursă din dorinţele ei odată cu ceaiul, în ceaşcă. A simţit gustul amar pentru prima oară. A băut, iar micuţa Nan Tip a rămas lângă el, de fiecare dată mai aproape, s-a contopit cu mâinile, apoi cu buzele, a alunecat pe pielea proaspătă şi a pătruns în gândul lui ascuns, de unde n-a mai plecat niciodată. El a continuat multă vreme să şi-o închipuie lasciv, ca un calmar ieşit din ocean pe plajă să îmbrăţişeze femeia adormită şi s-o ducă odată cu el în adâncuri, fără să ştie că ea era de mult înăuntrul lui, în suflet…

Foiţele de magneziu sclipesc. Ochii îl dor. Îi închide şi împachetează. Ce culoare e?

— Deci ai plecat, transmite Automatul.

„7 femto-secunde. Culoare mov…”

Nu-i place. Despachetează. Preferă galbenul. Aruncă prima foiţă de magneziu şi caută. E amintirea de care nu se poate despărţi, iar în

întuneric, culoarea ar străluci mai puternic decât argintiul. Nu i-a mai rămas mult timp, dar trebuie să o găsească!

6 femto-secunde... 5...

E transpirat. Stropii de sudoare apar pe chipul bărbatului cu barba nerasă de două zile, cu expresia feţei stâncoasă, cu priviri hotărâte şi clare. Stropii au culoarea ceaiului de Ceylon, nu cea pe care o caută el.

„Linişteşte-te, dragul meu. Eu sunt aici, lângă tine. Am venit pentru a te păstra”.

E vocea lui Nan Tip, nu ecoul corpului străin. E căldura ei străbătându-i celulele, învăpăindu-i sângele, topind promoroaca din suflet.

— Deci ai plecat, transmite Automatul.

— Unde să plec? urlă el, Nan Tip e vie, nu e amintire, nu o pot lua!

„În lumea pe care ţi-o ofer, nu vei avea nevoie de femeie. Vei fi doar spirit, fără balastul imaginii de reclamă, creat de sufletul tău pentru ea. Acolo nu va mai trebui să procreezi. Vei lăsa în urma ta imaginea concepută de tine, nu cea închipuită în amintiri. Din camera oglinzilor tale vei intra în cea adevărată, acolo unde a ajuns Alissyia. O iubeai, nu? Sau era numai dorinţă carnală? Acum veţi putea fi împreună. Ea a acceptat şi te-a înţeles: Nan Tip a fost cadoul ei pentru tine... în lumea unde rămăseseşi. Era un fel de-a nu te părăsi...

„Deci poţi să optezi”, adaugă Experimentatorul.

„2 femto-secunde”, răsună ecoul în gândurile lui.

— Eşti pregătit? transmite Automatul.

Mai are timpul necesar să-şi aducă aminte că nu folosise foiţa cărămizie de magneziu. Şoarecii albi erau liberi, iar el nu mai priveşte cu aceiaşi ochi de copil. Bărbatul îi vede căţăraţi pe sufletul lui, acolo sus, unde aveau cu ce să-şi astâmpere foamea. Vede şi gaura imensă pe care au ros-o în corpul străin, în care el intrase cu două imagini suprapuse pentru clipa necesară atunci. Acum i se oferă dreptul de-a alege. Nan Tip – Alissyia. „Chipul şi oglinda”. Gândul acesta concretizează în mintea lui o idee pe cât de ciudată, pe atât de vicleană. Mai are oare timp să o materializeze?

„Ultima femto-secundă”, răsună ecoul.

Ajunsese în zona neutră dintre a fi sau a nu fi.

Ideea este cu el. Îşi degajă întreaga energie de care e capabil, ca

să se desprindă de ea.

Apoi, acum, optează.

— Deci ai plecat, va transmite Automatul pe aceeaşi frecvenţă a undelor alfa, imperceptibile creierului uman când se află în plină activitate.

Bărbatul cu barba nerasă de două zile, cu expresia feţei stâncoasă, cu priviri hotărâte şi clare o strânge la piept pe Nan Tip, iar stropii de pe chipul său au culoarea ceaiului de Ceylon. În jurul lor e tăcere.

— Pe tine cum te cheamă? îi şopteşte ea.

Yryss va auzi, deodată cu Alissyia, transmisia pe frecvenţa undelor alfa, revăzându-se atunci, oglindă în oglindă.

Va fi cadoul lui.